

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Štajerski deželni zbor.

Že v zadnji številki smo naznanili, da se je dne 29. dec. m. l. sešel v Gradcu deželni zbor štajerski k zborovanju in da so se tega zborovanja udeležili tudi naši spodnjestajerski slovenski poslanci. Zborovanje je trajalo le en dan, a pokazalo je dovolj, kdo se briga za slovensko ljudstvo in kdo ne.

Zadnja tri leta naši poslanci niso hodili v Gradec, ker so jih Nemci zasramovali in jim niso hoteli izpolniti nobene želje, katerokoli so poslanci stavili za korist in blagor našega ljudstva. Zdaj pa so šli vendar zopet v Gradec, ker že hočejo enkrat poskusiti, da kaj dobijo za svoje volilce. Prej je ptujski list «Štajerc» vedno zmerjal naše poslance, zakaj ne gredo v deželni zbor, zdaj pa, ko so bili zgoraj, zamolčal je to ptujski poštenjakovič svojim čitateljem. Iz tega se jasno razvidi, da mu ni za resnico, da mu ni za ljudske koristi nič, ampak samo za to, da hujska slovensko ljudstvo proti slovenskim poslancem.

Naši slovenski poslanci so šli v Gradec, a kaj mislite, kdo je ostal doma? Krušni oče «Štajerčev» so ostali doma za pečjo, to so ptujski pek in ptujski župan Joža Ornik. Kako je hujskal ptujski list svoječasno proti našim poslancem, kakor da

bi se vsled tega moral podreti ves svet! Zdaj pa, ko oče Ornik niso bili zgoraj, zdaj molči kakor grob. Ornik bi tudi lahko katero znil za blagor kmeta, lahko bi stavil kak za kmeta koristen predlog, a ostal je rajši doma, v «Štajercu» pa da pisati «ljubi kmet». Mi se zahvaljujemo za tako ljubezen!

Naši kmetje si naj tudi zapomnijo, kako je sedaj pozdravila nemška nacionalna stranka naše poslance v Gradcu. Rekla je, da bo skrbela za slovenske kmete v bodoče ravno tako kakor dosedaj. To se pravi, nič ne bo skrbela, kakor dosedaj ne. In pri tej stranki, ki vas slovenske kmete, slovensko ljudstvo tako vroče ljubi, da noče nič storiti za vas, so vsi krušni očetje «Štajerčevi», kakor pek Ornik, trgovec Stallner, tovarnar Lenko in drugi. K tej stranki, ki noče nič storiti za Slovence, pristopiti bi morali tudi vsi drugi poslanci, ki jih vam je pri zadnjih volitvah «Štajerc» ponujal. Ljubijo vas Nemci in nemškutarji, kadar jim naj odkupujete njihove liste, njihovo blago, kadar jim naj volite njihove kandidate, sicer pa ste jim deveta briga. Zapomnite si to in ne dajte se več preslepiti!

Samo en dan je zboroval deželni zbor štajerski, a slovenski poslanci so že prvi dan pokazali, da hočejo za kmetško ljud-

stvo se potegovati. Predlagali so, naj se deželni volilni red tako spremeni, da bodo imeli v bodoče kmeti volilci več pravic kot dosedaj. Zahtevali so tudi, naj se za Spodnji Štajer ustanovi posebna slovenska kmetijska šola. Koj prvi dan so torej stavili slovenski poslanci za slovensko ljudstvo blagonosne predloge.

Kaj pa je storil «ljubi kmet» pek Ornik? Obsedel je doma za pečjo! In kaj so storili njegovi tovariši? Molčali so kot grob! Glejte, taki so prijatelji našega kmeta med Nemci in nemškutarji. Edini «klerikalni» nemški poslanci prinesli so tudi kmetu prijazne predloge seboj. Kakor znano, pa ptujski Ornikov list tudi klerikalcev ne more trpeti.

Mislimo, da smo s tem dovolj dokazali, kako zaslepljeno so ravnali oni kmetje, ki so hoteli Damiana, Kresnika, Zadravca, Zdolška, Grobelnika in Janežiča voliti deželnim poslancem. Ornik bi jih komandiral. Koliko pa Ornik skomandira v korist slovenskih kmetov, videli ste iz teh vrstic!

Slovanska vojska.

Vojsko bomo brzkone dobili že prihodnjo pomlad in sicer med Turčijo na eni in zvezano Rusijo in našo državo na

Žganjar — ubčžec; treznež — poštenjak.

Bilo je lepega jesenskega popoldneva, ko dospě neki oskrbnik, nekdanji prijatelj gospe Majerjeve v hišo imenovane gospe oskrbljeno s snažnim pohištvo, dá, rekel bi imenitnim. — Po prijaznem pozdravu se prislec začne razgledovati v sobi, rekoč: »Gospa Majerjeva, kako je to mogoče, da se je v zadnjih petih letih, odkar že nisem bil tukaj, vse tako predrugačilo? Kako lepe tapéte! kako dragocena hišna oprava! Pozlačeno ogledalo, izvrstne podobe in prodajalnica je tudi popolnoma prenovljena. Vi ste brzkone kak zaklad izkopali ali pa ste srečko priigrali.«

Smeje se, odgovori gospa Majerjeva, krčmarica »Pri zlati steklenici«, med tem, ko dopadljivo pogleda po svoji novi obleki: »Niste zadeli. Jaz sploh ne igram s srečkami.« »Ne?« dè oskrbnik, »kje pa potem dobite denar za tako bliščečo hišno opravo?«

Krčmarica pa pravi, med tem, ko na steklenice za žganje pokaže: »Desetice norcev mi to napravljajo.«

To govorjenje je slišal razcapan tesar, Peter z imenom, ki je s svojo steklenico čakal v prodajalnici. Ko ga gospa Majerjeva zagleda, priteče k njemu in ga tako-le nagovori: Pozdravljeni, gospod Peter! Veseli me, da ste me zopet obiskali. Kaj vam je všeč?

»Za desetico grenkega«, je bil kratki odgovor. Ko je žganje plačal, je pristavil: »To je zadnja desetica norcev, ki jo jaz izdam«. Potem se poslovil, ter gre naravnost domu. Žena Elizabeta se je jako čudila, da se danes njen mož tako zgodaj vrača.

Ko pride Peter domu, se na stol za pečjo vsede in se zamisli. Čez nekaj časa zapazi svojega šestletnega sinčka Henrika, ki je v kotu stal in klaverno pred-se zrl. »Si se zopet nespodobno obnašal?« ga nagovori oče. »Pojdi sem k meni, in mi povej, kaj si hudega storil?«

»Dragi mož! le pusti Henrika«, seže žena v besedo, »saj bo priden postal.«

»Jaz bi pa vendar rad zvedel, kaj se je prigodilo«, pravi Peter krotko, »pojdi Henrik in povej.«

Deček pride, se postavi pred očeta ter reče: »Sel sem z materjo k peku. Pek pa nam danes ni hotel več kruha dati; mati naj prej dolg plačajo. Potem pa še pristavi, da on dobro ve, da so mati nedolžni in da vi ves denar zapijete. Mati niso niti besedice črhnil, in ko sva šla z materjo domu, so se jokali; videl sem, da debele solze lijejo iz materinih očes in zato sem postal jezen in sem začel zmerjati. Zaradi tega pa so me mati kaznovali.«

Peter postane blede in debela solza mu stopi v oči. Čez nekaj časa se vzdigne iz svojega sedeža, gre k ženi, jej stisne denar v pest, rekoč: »Tukaj imaš moj zaslužek celega tedna; dobro gospodari ž njim. Spreobleči se, jaz te hočem spremljati; greva k peku in plačajva svoj dolg ter nakupiva, kar nam je treba. Ta nered mora odnehati, jaz nimam nič več norčevih desetice za gospo Majerjevo. Pojdi, mati, tebi naj se v prihodnje boljše godi!«

Elizabeta ni vedela, pri čem da je; šla je v čumnato, da se preobleče; a morala je še prej tukaj poklekniti. Dostikrat je že v tej čumnati klečala in prosila

drugi strani. Pomagale nam še bodo tudi Bolgarija, Srbija in Črnagora.

Za kaj se pa gre? Ko so Turki okoli leta 1400 pridrli v Evropo ter tukaj si utemeljili državo, so mnogo jugoslovanskega ljudstva stisnili v jarem svojega krutega gospodstva. Kaj se je naslednja stoletja prelilo krvi za ljubo krščansko in narodno svobodo! Reke bi se z njo dale napolniti, a bila je žrtvovana zastoj, ker je Turek bil premočen, neslovanskim narodom, ki bi tlačitelju bili kos, pa za Slovane ni bilo mar. Končno so se nesrečnikov usmilili bratje Rusi, in pomladi leta 1877 je blagi car Aleksander II. ukazal, da ima velika vojska iti nad Turke, rešit ubogih rodnih bratov hudega jarma. Vojska je trajala celo leto ter končala s tem, da je turški tlačitelj 5 $\frac{1}{2}$ milijona Jugoslovonom (Bolgarem in Srbohrvatom, ki so si potem osnuili bolgarsko in srbsko državo) moral dati prostost, Črnogori odstopiti toliko zemljišča, da sega do morja, Avstriji pa pravico, da Srbohrvatom v Bosni in Ercegovini (tudi 1 $\frac{1}{2}$ milijona) razmere uredi tako, da jih Turek ne more več tlačiti! Vojska je Rusijo stala v denarju na stotine milijonov; koliko pa se je prelilo krvi!

Vkljub tolikim naporom pa Rusija takrat vendar še ni mogla rešiti vseh Jugoslovonom, ki jih je tlačil Turek; ostalo je temu-le v krempljih Bolgarov in Srbohrvatov še za kakega 2 $\frac{1}{2}$ milijona, ki žive v pokrajini makedonski (domovini sv. Cirila in Metoda) in v takozvani starosrbski. Tem revežem se godi grozno; naravnoč nepopisno je, kar morajo prestati. Večno ropanje, večne morije! Zato pa se tudi nimamo čuditi, če iz teh krajev vedno slišimo o ustajah in uporih. Mnogi bežijo in se zatekajo v sosedno Bolgarijo, kamor jim plemeniti ruski car pošilja denarne podpore. Toda naši bratje sami so zoper turškega trinoga preslabi; in zato se je zopet silni stric, ki se ga vse boji, to je Rus ali pravzaprav sedanjí ruski car Nikolaj II., resno odločil, zatiranim južnim bratom svojim in našim iti na pomoč.

Toda car je mnenja, da se naj rešilne vojske udeležijo tudi Bolgarija, Srbija, Črnagora ter Avstrija, ki je po večini

prebivalcev slovanska. Zato je baš pred novim letom izposlal svojega ministra Lambsdorffa, da gre k vladarjem imenovanih držav, jim predstavi potrebo odločnih korakov zoper Turčijo ter je povabi k skupnemu postopanju.

Kakor je bilo o tej stvari doslej po časnikih brati, je prizadevanje ministrovo bilo uspešno. In zares; eden korak se je že storil. Vlade so namreč od Turčije strogo zahtevale, da v Makedoniji in Stari Srbiji naredi red. Turška vlada, uplašena, je takoj obljubila, da bo zahtevani red naredila v 20 dneh. Ni nam treba biti radovednim, ali ji bo to mogoče ali ne. Turška vlada reda, kakoršen bi imel biti, niti v 20 letih ne more narediti, nikdar na večno ne. Turčija je namreč skoz in skoz gnila, in rakovina je že segla tako globoko in tako daleč na okoli, da zoper njo nobena vlada ne najde več leka. Zato bodo države, ki hočejo zatiranim pomagati, morale storiti drugi korak, in ta bo, da Turčiji napovedo vojsko.

Gospodarske stvari.

Kako hraniti cvetice preko zime?

Da cvetice, ki jih hranimo preko zime po sobah in drugih hišnih prostorih, tako pogostoma pomirajo, ni vedno mraz uzrok, marveč večinoma vročina, ki se hitro in pogosto menja, potem prepogosto in površno zalivanje, najbolj pa prah in nesnaga, ki jim zakriva listje in steblo. Ker cvetlice preko zime malo ali pa nič ne cveto, so nevhvaležnežu povsodi na poti. Zato se tudi postavljajo čim bolj v stran, kjer se ne zmeni nikdo tedne in tedne za nje, kaj še, da bi se jim kaj storilo! Misli se večinoma, da je to dovolj, če se od časa do časa zalijejo, na to pa, ali je to delo potrebno ali ne, se niti ne pomisli. Da bi se listje in steblo večkrat obrisalo z gobico, v morni vodi namočeno, to ne pride nikomur na um. Saj bi zahtevalo to delo preveč truda. In vendar dihajajo rastline skozi listje in morajo oboleti, čim se to pregrne z nesnago. Da ti bodo rastline preko zime uspevale, očisti jih toraj prahu, pajčevine, osobito tudi listnih ušij in dru-

gih mrčesov, odstrani tu pa tam pokvarjeno listje ter ne pusti, da se prikaže na rastlini ali v loncu gniloba in plesnoba.

Kakor premajhna skrb je tudi preveliko a nepremišljeno gleštanje rastlinam škodljivo. Vse se jim hoče ugoditi, s strahom se jih brani vsakega vetrička, zaliva se jih vsak trenutek in vrhu tega še z raznovrstnimi tekočinami, katere jim ne ugajajo, kakor so milova voda iz umivalnika, mesne pomije, in celo pivo, vino in kava. Ako korenine obole, ker tičijo v pravem močvirju, in začne rastlina bledeti, zaliva se ji z dobrim namenom, da bi se ji pomaglo še bolj. Če pa taka rastlina od dne do dne hujša in slednjič popolnoma zamre, se pa še čudijo, kako je moglo priti do tega. Kdor hoče na ta način rastline mučiti, je boljše da jih ne goji, ker mu manjka razum za naravo. Če jih pa hoče na vsak način prezimiti, odda naj jih vrtnarju v varstvo.

Glede zalivanja drži se toraj sledečih pravil: Po zimi hraniti je sobne rastline kolikor mogoče v suhem; zalivati se jih ne sme tako dolgo, dokler se ne pričinja zemlja ločiti od lonca in dokler ne ta, ko ga potrkamo s prstom, bolj tanko zazvoni. Kedar pa zalivamo, ne varčimo z vodo, ampak zalivajmo tako dolgo, da ta spodaj odteka. Zaliva naj se le s čisto vodo brez vsakoršne primesi. Da dobi ta primerno toploto, pustiti jo je pred porabo nekoliko ur v dotični sobi. S pomočjo lesenega kolčiča zdrahljati je večkrat gornjo zemljo v loncu, osobito pa pred zalivanjem. Če se noče zemlja dolgo osušiti, kar se večkrat dogaja, in se začne prikazovati mah na površju, prevrniti je rastlino ter vzeti previdno z grudo vred iz lonca, a luknjico, ako se je zagrutila, je očistiti ter pokriti z majno črepinjico. Rastlina se nato zopet zasadi, zemlja nekoliko potlači v lonec ter površina zrahlja, da zamoreta zrak in voda lažje h koreninam. Kolikokrat je zalivati, ali vsake tri ali štiri dni, kakor se navadno sliši, se ne more določati; zaliva naj se, čim je rastlina pokazala, da bi bilo to delo potrebno, vendar naj se ne dopusti, da bi močno omedlela, vendar pa listje lahko nekoliko ovne. Čim bolj v mrzlem se rastlina nahaja, tem manj-

Boga, naj vsaj iz ljubezni do nedolžnih otročičev, moža od pijančevanja spreobrne; sedaj je zopet klečala, da Gospoda za uslišano molitev zahvali. Mož in žena sta potem šla skupaj, da potrebno nakupita.

Ko so zvečer otročički že spali, pripoveduje Peter svoji družici, kaj se je prigodilo: »Beseda desetica norcev, ki jo je izgovorila gospa Majerjeva, presunila je mojo dušo in še vedno gori v mojem spominu. Vendar pa ima popolnoma prav, kajti norci so, ki za tako ničvredno, dá, celo škodljivo pijačo, denar izdajajo in pa s svojo lakoto trpé. Dosti dolgo sem pripadal k tem norcem in se nad teboj in otroki težko pregrešil.«

Elizabetha objame jokaje svojega moža ter ga prosi, da ostane zvest temu sklepu. To obljubo je on zvesto izpolnil in mir in sreča sta se vrnila v hišo.

* * *

Čez leto dnij pa pride gospa Majerjeva, krčmarica »pri zlati steklenici«, mimo Petrovega vrta. Oče in otroci so ravno mlada drevesa sadili in jim zalivali. Gospa Majerjeva začudeno poprašuje Petra, zakaj

je ne obiskuje več. Dobri mož pa odgovori odločno: »Gospa Majerjeva, vi ste poznali moje prejšnje razmere, ko sem še bil vaš vsakdanji gost; moji otroci so skoro lakote umirali, ženo pa sem zmiraj videl z objokanimi očmi; moja postelj pa je bila slama in nekaj cunj. Sedaj pa vidite zdrave, čvrste otroke in veselo, zadovoljno ženo ter hišico, v kateri sicer ne kraljuje obilost, vendar pa je vse snažno in čedno, in kar je glavno, v tej hiši je jedinstvo in zadovoljnost. To vse se imam pa zahvaliti vam, vaši: norčevi desetici. Poprosim vas, da tudi drugim vašim gostom naznanite, kaj ste tukaj videli in slišali.«

Gospa Majerjeva se je malo jezila; a ona je dobra gospa, ki k večjemu tako dolgo zamore molčati, dokler iz jednega kota v sobi do drugega ne dospe, če je sredi sobe nikdo ne sreča. Tako je tudi ta prigodljaj kmalu dalje pripovedovala. Iz njenih ust sem ga tudi jaz zvedel. Ker pa moje srce ni tolovaška jama, zato ne zamudim, ga s tiskalnim črnolom v korist vseh bralcev »Našega Doma« na veliki zvon obesiti. V—k.

Popotnik in njegova torba.

Popotnik pride v hotel ter se vsede za mizo, pri kateri so gostje skupno obedovali. Položi svojo popotno torbo zraven sebe na prazen stol. Po dokončanem obedu gostje plačujejo po vrsti. Kako se pa začudi naš popotnik, ko mu natakár dvakrat toliko računi, kakor drugim. Poprašan po vzroku mu odgovori natakár: »Ne čudite se dvójnemu računu, ker glejte, vaša torba sedi zraven Vas pri mizi!«

Popotnik molče plača in odide.

Čez tri dni pa se vrne zopet nazaj. Zopet pride do obeda in naš popotnik se vsede z drugimi gosti vred za mizo, zraven pa položi na stol potno torbo, kakor zadnjič.

Ko pride skleda do njega, nadevlje najpreje na svoj krožnik jedi, potem pa še odpre svojo torbo ter dene tudi v njo precej velik delež dotične jedi.

Natakárji delajo dolge obraze, gostje se spogledavajo in nasmehujejo.

Pride druga in tretja jed, in popotnik dela vedno ednako. Najprej sebi na krožnik, potem pa v torbo, in sicer v torbo

krat se zaliva; tako tudi ako je zunaj mraz in se ne more soba zračiti. V gorkih sobah, osobito tam, kjer se lahko zrači, treba je večkrat zaliti, ker voda bolj hitro izpuhti.

Poleg primerne zalivanja prezimujočih rastlin, treba je prostore, v katerih se nabijajo, večkrat zračiti. Čim se je zunaj otajalo, pripusti naj se jim, s tem da se odprejo vrata in okna, svež zrak, vendar je treba poskrbeti, da jih ne zadenejo ostre, mrzle sape, osobito če imajo rastline nežne poganke.

Nadalje naj se da sadnim rastlinam kolikor mogoče svetlo, od solca ogrevano stališče; čim bliže okna, tem boljše, kajti svetloba je duša rastlinskega življenja.

Kar se tiče pečine gorkote, je pomniti, da ostanejo rastline tembolj zdrave, čim bolj so oddaljene od peči, to seveda samo do tedaj, čim pade toplota v sobi na 3 do 4 stopinje nad ničlo. Kdor nima toplomera, postavi naj krožnik vode poleg najbolj mrzlega okna in čim začne voda zmrzovati, treba je sobo ogreti. Seveda ni dobro, če se peč kar razbela, marveč zadostuje, če ohranimo sobo tako gorko, da voda ne zmrzne. Večinoma se hranijo cvetlice po sobah pretoplo, toda jako malo njih dobro prenaša pečino gorkoto. Mnogo boljše je, če se zamore soba na kak drugi način obvarovati mraza; osobito si pomagamo, če za časa zvečer in dobro oknice zapremo, med te in okno slamnato odejo obesimo ter zagrinjalo na okno spustimo. Ako se bojimo velikega mraza, prenesimo rastline od okna bolj v sredino sobe, toda ne denimo jih na gola tla, če so pokrita s kamenitimi ploščami in tudi ne, če se nahaja spodaj nezakurjena soba. V tem slučaju postaviti je rastline na lesene stelaže ali tla vsaj s slamnatimi odeji pregrniti. Ko je nastopilo mrzlo vreme, treba je posebno oprezno zalivati, kajti sveže namočene rastline trpijo mnogo bolj od mraza nego od suhe zemlje. Zalivajo naj se toraj ne samo redkokrat, ampak če le mogoče že predpoludne, da se zamorejo do večera dovolj osušiti.

Če je nebo jasno in se misli, da bo lep dan ter bo solnce obsevalo rastline,

tem več, čem izvrstnejša in dražje je dotična jed.

Gostje se od smeha kar za trebuhe držijo, natakariji so vedno bolj ospunjeni, naš popotnik pa ostane vedno ednako tih in resen.

Nazadnje prihrumi posestnik hotela sam ves razkačen ter kriči:

»Vi nesramneš, kaj pa počenjate, kaj takega še se mi ni zgodilo nikdar!«

Naš popotnik vstane ter reče mirno:

»Ali se pri Vas sme povžiti, kar je plačano?«

»Seveda!« odgovori jezno gostilničar.

»Tedaj pa oprostite, dragi gospod«, reče mirno popotnik, »moji torbi je bilo zelo žal, da zadnjič ni zamogla pojesti, kar ji je zaračunill Vaš. natakari, in kar sem jaz za njo tudi plačal, zato se je pa vrnila danes, ko ima, kakor lahko pričajo vsi gostje, boljši želodec, da poje, kar je plačano!«

Vsi navzoči so se glasno smejali dobri šali, goljufivi gostilničar pa je osramočen odpihal.

dé jako dobro, če listje poškrpimo s svežo, čisto vodo. Tako škropljenje opravlja naj se predpoludne in nič ne škodi, če tudi vsaki dan škroplimo, seveda ako je vreme primerno. Po Schmidlinu.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Vreme se je čudno prevrglo. V sredini meseca decembra smo se oblačili in kurili, da bi ne zmrznili, zdaj sredi januarja pa imamo vreme, da bi človek najrajši slekel suknjo. Naši ljudje so dobro uporabili to toplo vreme. Huda jim je že hodila za steljo, sedaj pa so za silo zopet oskrbljeni z njo. In po njivah so delali kakor v pozni jeseni: pipali repo in spravljali korenje. Oboje jim je v jeseni zagrnili rani sneg. Če bo tako vreme dalje vstrajalo, imeli bomo letos vince, da bo veselje. Kajti stari ljudje pravijo: Če Vincenca solnce peče, dobro vince v sode teče. Sveti trije kralji so prinesli dovoljenje, da se lahko zopet začnejo gostije. Oh, kakšne so današnje gostije, niti senca proti prejšnjim! Gostija se še ni prav začela, in že je končana; hitro mine, kakor bi šlo po stroju. Pa so ljudje tudi prejšnje čase več imeli, da so lahko obhajali velike in dolgotrajne gostije. Vse se spreminja, vse se obrača na slabše. Le voz še vedno rajši teče navzdol nego navzgor. To je ostalo pri starem. Z Bogom!

V Studencih pri Mariboru se je ustanovilo slovensko kat. izobraževalno društvo ter imelo dne 4. prosinca svoj prvi občni zbor in veselico. Na občnem zboru je bilo enoglasno voljenih 7 odbornikov, in ti so izvolili izmed sebe dne 6. prosinca te-le: predsednikom gosp. Matija Cagran, podpredsednikom g. Ivan Lorbec, tajnikom g. Franc Šnuderl, učitelj v pokoj, blagajnikom g. Franc Kokolj, knjižničarjem g. Ivan Senekovič, odbornikom g. Martin Medvešek in g. Franc Pohar. Veselica je uspela prav dobro, za kar gre posebna zahvala pevskega društvu »Maribor« in vsem drugim gostom iz Maribora, kakor tudi tamburaškemu zboru od Sv. Petra pri Mariboru, ki so se odzvali našemu vabilu ter se niso zbal nobenih groženj, s katerimi so jih nasprotniki hoteli ostrašiti. Pozdrave so našemu mlademu društvu poslali č. g. misijonarji od sv. Jožefa in bralno društvo od Sv. Barbare pri Vurbergu. Torej tudi pred Mariborom smo začeli Slovenci dvigati svoje glave, tudi tukaj hočemo naprej!

V Razvanju pri Mariboru so na sv. Treh kraljev dan mariborski Nemci ustanovili podružnico sidmarke. Sidmarka je društvo, ki nakupuje slovenska posestva ter jih izroča Nemcem. Predsednik podružnice je postal gostilničar Trinko, ki že ve, zakaj se tako trudi za sidmarko. Glavni govor pa je imel drug razvanjski gostilničar, Pugl. Smešno je bilo, ko je ta navzoče kmetske ljudi vabil, naj si v zakon jemljejo le nemška dekleta. Nek kmet, ki ima bogato slovensko poljanko za ženo, je postal hud ter si je prepovedal, da bi mu kdo zavoljo žene kaj očital. Saj bi bilo tudi res smešno, če bi si nemškutarski kmetje hodili za žene po nemške klubke v mesta, kajti na deželi vendar ni Nemk. Potem bi si Slovenci morali osnovati tudi enako društvo, da bi nakupovali nemškutarska posestva.

Velik požar v Hočah. Dne 8. jan. je nastal v Spodnjih Hočah velik požar,

ki je vpepelil poslopja posestnikov Vornika, Malajnarja, Megliča, Vabiča in Oniča. Goreti je začelo zvečer ob 1/4 9. uri pri svinjskih hlevih Vornikovih. Kako je ogenj nastal, se še do danes ni moglo dognati. Bliskoma se je raztegnil ogenj na ta poslopja, ker je veter pihal v isti smeri. Čez četrte ure je veter ponehal in nevarnost za druga poslopja je bila odvrnjena. Hoča požarna bramba je sicer prišla prva na gorišče, a govorili še bomo z njo ob priliki pošteno besedo. Vsehvalevredno se je obnašala bohovska požarna bramba. Prihitela je tudi na kraj nesreče mariborska, račka in radvanjska. Ni pa prišla na pomoč grajščinska požarna bramba, kar so ji ljudje po pravici hudo zamerili.

V Bistrici pri Mariboru živi stotnikova vdova, pristna Nemka. Pred par dnevi dobi v roke nekaj raztrošenih listov »Stajerca«, med katerimi pa ni bilo prvega z naslovom. Obrne se tedaj name s sledečimi besedami: Povejte mi, kako se imenuje ta slovenski časnik? Jaz sem si ga dala preložiti, je strašno surov in neotesan, rada bi vedla, kje ta izhaja (Was ist das für eine slov. Zeitung. Ich liess sie mir übersetzen, ist furchtbar gemein, möchte gerne wissen, wo die erscheint.) Tako sodijo pravi Nemci o »Stajercu«. Ravno tam je tudi kmet, Aug. Peršon, ki kaj pridno čita »Stajerca«. Seveda svoje otroke pošilja v znano nemškutarsko šolo v Pikre, celo uro hoda, pa nemškega jezika se še niso naučili, tudi sam klati tako nemščino, da je strah. Še ni dolgo, ko je svojemu hlapcu zapisal sledeče besede v službeno knjigo: »Hat treuch gedint und wurde zugelassen.« Mi bi radi vedli, kam je on hlapca spuščal.

Tako je nobel! Občina Sv. Trojica v Halozah si je dala narediti nov poštni pečat, seveda zaradi gospode nemški. Živel narodni ponos! — Zadnji teden je pri nas nagloma umrl posestnik M. Bil je dne 7. t. m. na sejmu v Ptujtu ter se vesel vrnil domov. Drugo jutro so ga našli v postelji mrtvega.

Vino in žganje. Martin Horvat in Franc Veršič, doma iz Mestnega vrha, sta prišla dne 9. januarja po opravkih v Ptuj. Najprej sta poskušala vino, potem pa si privoščila tudi žganja. A ravno to je bila njih nesreča. Vinski in žganjski duhovi so se sprli ter jima umorili medsebojno prijateljstvo. Celi dan sta kot iskrena prijatelja hodila skupaj ter pila skupaj, nazadnje pa sta se sprla. Vendar v mestu se sprijeti, jih je bilo malo sram, zato sta šla v mestni vrt in se tam začela pošteno klestiti. Horvat je udaril Veršiča tako močno, da je ta obležal nezavesten, in so ga morali prepeljati v bolnišnico. Vino in žganje povzročijo žalostno stanje!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Časi se spreminjajo, s časom vred tudi ljudje in, žal, z ljudmi tuintam tudi njih dobri nazori. Gospod urednik, naj Vam povem samo en tak žalosten slučaj, kako ljudje spreminjajo svoje nazore. Pri nas je trgovec. Prej je bil hud narodnjak, v prodajalnici so vsi napisali kazali njegovo narodnost, vedno je upil in kričal »Svoji k svojim!« — a pogledajte ga danes! Njegov ljub tovariš mu je ptujski »Stajerc«, katerega pa ne uživa sam za-se, ampak ga tudi drugim usiljuje. Zakaj ste se tako spremenili, gospod trgovec? Upamo, da se zopet vrnete na pravo pot!

Ljutomer. Ljutomerski slov. tržani nameravajo ustanoviti »Sokola«. V ta namen so poslali g. Misjo v Celje, da se izvežba v sokolskih strokah, da bo petem ljutomerske sokole podučeval.

V Šoštanju so na Silvestrov večer slovesno otvorili električno razsvetljavo. Nagovor je imel deželni poslanec g. Ivan Vošnjak.

Smartno pri Slov. Gr. Dne 24. dec. pret. leta bil je za našo šolo izvanreden dan. Razveselil je nad 250 šolarskih otrok; z njimi so se radovali starejši in učiteljstvo. Sl. krajni šol. svet je priredil šolarjem do sedaj še nepoznano božičnico. Lepo ovenčano božično drevo — delo gospice učiteljice Dular — iznenadilo je nas in otroke. Topla obleka, katero je komaj miza držala, razdelila se je med šolarje-revčke. Z reveži veselili so se vsi drugi otroci, ker vsakateri je dobil dar k rojstvu Gospodovem. Kako radostna so bila otročja srca, spoznali smo z njih veselega, živahnega petja, lepih deklamacij ter s pristržne zahvale. Vsem blagim dobrotnikom in prirediteljem takega veselja, ki bi se naj vsako leto ponovilo v podporo in veselje šolski mladini, bodi pristržna zahvala!

Vesela vest. Z veseljem poročam, da se je tudi v Šmartinu pri Slovenjgradu jelo gibati med mladino. Čas je že, da se tudi mi zbudimo, ter gremo za vrlimi Slovenjgorčani. Ako se združimo in skupno nastopimo, bomo kmalu pokazali, da tudi mislinjska mladina gori za svetinje slovenske. V prvi vrsti skajžimo se s tem, da poznamo vrednosti dobre knjige; za to pristopimo vsi: fantje in dekleta v družbo sv. Mohorja. To naj bo začetek naše narodne zavednosti in požrtvovalnosti. — Kaj naj potem storimo, brali bomo prihodnjic v »Našem Domu«.

Občinski tajnik na Teharjih je v svojih mislih še vedno v starem letu. V petek, dne 2. prosinca 1903 so prišli teharski možakarji po živinske potne liste. Tajnik pa je zapisal na nje namesto 1903 še lansko letnico 1902. Brez skrbi in mirno, nič hudega sluteč, so prignali Teharčani svojo živino k Sv. Juriju ob juž. žel. na sejem. Toda ni dolgo trajalo, začel se je drug ples. Naenkrat jim začnejo očitati na sejmu, da imajo ponarejene liste. To so vam naši pošteni možakarji gledali. Nazadnje se je vendar stvar razjasnila in živinozdravnik jim je dal druge potne liste, s katerimi niso imeli več nobene sitnosti.

Ponikva ob južni železnici. V »Štajercu« st. 25. čitamo dopis, ki pač dovolj jasno kaže vse kričeče narodnjaštvo naših liberalcev. Kar smo sumili že dolgo, to se je uresničilo. Znani liberalci se je zatekel v nemčurski tabor in se sedaj v nemčurski cunji zaganja v »Naš Dom« in njega dopisnika. Z nezmisljivimi »Štajerčevega« dopisnika se ne bomo bavili; pač pa mu kličemo: Ali Vas ni sram, da se zatekate k lističu, ki opravlja Judežev posel med Slovenci?! Dotični dopisnik nam je še znan iz časa, ko je na njegov poziv prišel črešnjevski Kresnik razlagat k nam svojo modrost. Gospod dopisnik, tedaj vam je bilo pošteno spodletelo — kaj? Sprevideli ste, da še Ponkovičani nismo zreli, da bi nas v nemčursko malho potisnili. No, ker tako ni šlo, treba si je

bilo nadeti liberalizem, oziroma naprednjaštvo; in bahali ste se že: sedaj bo pa šlo. V tem so prišle volitve, in z velikim hrupom ste vprizorili prav smešno predstavo. Z liberalizmom ste imeli zopet smolo; v drugič ste se pošteno opekli. Ej, sedaj pa ko so naši liberalci in nemškutarji sprevideli, da z liberalizmom tudi ne gre, zbral je njih dopisnik vso svojo modrost skupaj in jo v »Štajercu« obelodanil. Joj, joj, čujte in strmitel! Liberalci in nemškutarji se morajo sami hvaliti! To še je pa nekaj za smeh, in skoraj smo pomilovali uboge nemčurčke v liberalni obleki. Dotični dopisnik nadalje misli, da krščansko-narodni kmetje nismo zmožni v svojo obrambo dopisov pisati. Pa se moti! — Na praznik sv. Štefana, dne 26. decembra, sklical je tukajšni učitelj Toma Grah kmete k posvetovanju zastran nekaterih prememb pri sedanjih ljudskih šolah. Gospod Grah je bil ta dan s kmeti kaj uljuden, kar sicer ni njega navada; drugekrat nam še na naš pozdrav včasi niti ne odzdravi. Kmetje smo v začetku kar z glavo majali in se čudili nad toliko uljudnostjo gospoda učitelja, kmalu pa smo sprevideli, zakaj se gre. Učitelj Grah gotovo ni neumen in isto njegovo uljudnost si mi tudi znamo tolmačiti. »Kadar konja love, ovsa mole!« Pa, saj se poznamo! Predloge, ki jih je stavil g. učitelj Grah, o preosnovi sedanjih štiri in petrazrednic, je toplo priporočati, dasi imajo tudi svojo slabo stran. Sedanje ljudske šole res opravičenim kmetiskim potrebam premalo ustrezajo. V svojem govoru pa je gosp. Grah precej na nemškega poslanca Lenkota cincal, kar je seveda dosti ogorčenja povzročilo. Nadalje je govoril gosp. nadučitelj Dobnik, katerega predlog je hvale vreden, želimo le, da se vresniči! Končno se je oglasil k besedi naš »marljivi« predsednik bralnega društva. Ni si menda mogel kaj, da si ne bi privoščil malo »Slov. Gospodarja«, ker ga je ta zastran njegove »marljivosti« že večkrat pokrtačil. No, zato jih je pa tudi izvedel, da mu bodo zveneje dolgo po ušesih. Tudi »Štajerc« jih je izvedel precej in njegovi pristaši so bili kot bi jih s kropom polil. Prihodnjic bodemo po imenu imenovali vse taiste »Štajerčeve« pristaše, ako nas ne bodo s to »kramarsko cunjo« pri miru pustili. Do tedaj te iskreno pozdravljamo, dragi nam »Naš Dom«! — Katol.-narodni kmetje ponkovski.

Lemberg pri Dobrni. Vendar enkrat, tako boste vsikliknili gospod urednik, vendar enkrat jedno poročilo. Ne vem, kdo je kriv, da smo tako dolgo spali, ali se naše dobro ljudstvo ni hotelo prebuditi, ali pa ta kotič, do katerega ni prišel bojni klic navdušene mladine. Nekaj je že moralo biti. No, odslej upamo, bo drugače. Okolica naša je sicer romantična za gospodo in izletnike, zato prihajajo tako radi v obližnjo Dobrno. Ali za nas kmete in delavce je obdelovanje te zemljice trudapolno. No pa vendar sem rad tukaj, saj je to moj rojstni kraj, kjer mi je najprijetnejše. Tukajšni fantje in dekleta že radi prebirajo »Naš Dom« ter kažejo veliko zanimanje za ta list. Ne bom vam, gospod urednik, dalje popisoval našega kraja, če bo pa kaj važnega, se že zopet oglašim. Če boste kedaj tukaj hodili, boste gotovo občudovali naš kraj in ponosno se dvigajoči grad Lemberg na skali. Za sedaj pa zdravi!

Na Pilštanju je umrla blaga gospa Marija Supančič, soproga našega velepoštovanega poštarja. Pokojnica je bila blagega značaja in je imela vedno čuteče srce in odprte roke za uboge siromake. Svetila ji večna luč.

Za brv pri Grenadirju čez Savinjo je dovolil okrajni zastop celjski prispevek 1000 K. Ker pa bodo stroški te brvi znašali 8000 kron, je upati, da bo po tem vzgledu se kmalu nabrala manjkajoča svota, da se tako nujno potrebna brv zopet popopravi.

Dekle se je utopilo. Na Vranskem so našli v Ločici v neki mali vodi utopljeno Ivanko Lebeničnik, staro 17 let, doma iz Zaplanine. Nesla je iz Vranskega domov spirit in se ga napila. Hotela je bržkone popiti špirit nadomestiti z vodo, pri čem je padla v vodo. Nesrečno pitje, koliko žrtve še boš zahtevalo!

Ne kadite v postelji! V Ljubnem v Savinjski dolini je prišel delavec Tomaž Temel po noči vinjen domov. V postelji je pričel kaditi in je pri tem zaspal. Med spanjem pa se je vnela postelja in zgorela. Našli so drugo jutro mrtvega in vsega opečenega.

Sevnica ob Savi. Naš staronemški poštni pečat se je obrabil in dali so ga v pokoj. Ker imajo že vsi kraji dvojezične pečate, smo se veselili, da tudi mi dobimo dvojezični pečat. Pa glej ga zlomka, — dobili smo samo nemškega. Kar sapa nam je zastala. Madež, ki so nam ga s tem vtisnili, mora občinski in okrajni zastop izprati, kakor hitro je mogoče. Večina nas razume nemščino ravno tako malo, kakor kitajščino. Mi zahtevamo slovenske pečate!

Tovarna za steklo v Hrastniku je vsled izstopa g. Hermana Prossinaga prešla popolnoma v last Viljema Abelsa.

Za smeh in kratek čas. Jih je zopet nafarbal! Ob koncu leta je kričal »Štajerc«, da bo v novem letu večji in da bo vsled tega stal 1 gld. Zdaj pa ga pogledajte! Letošnji »Štajerc« je ravno tako velik po obliki kakor lanski in strani ima ravno toliko kakor lanski, stane pa vendar le — 1 gld. Mi smo ta list imenovali ptujskega kramarja, ki dela le za svoj dobiček. Zdaj pač ne bo več človeka, ki bi nam tega ne verjel! — »Štajercu« se kar cedi iz ust tudi ljubezen do kmeta. Toda kako se naj kmetu pomaga, to pa zamolči. Gotovo ne tako, kakor dela »Štajerc«, ki zmerja le čez »farje«, ki hvale nemške kramarje in govori proti konzumom. Kar se konzumov tiče, se na Spodnjem Štajerskem zadnji dve leti ni ustanovil noben slovenski konzum več. Sploh pa se je na Spodnjem Štajerskem od Slovencev ustanovilo v vsem le pet konzumov. »Štajercu« torej ni treba tako kričati. Naj rajši zmerja one nemške trgovce, ki svoje blago prodajajo s tako visokimi procenti, da si ljudstvo mora snovati nevarne konzume. — »Štajerc« pravi, da so klerikalci oni, ki srkajo kakor pijavke denar iz ljudstva. No, potem je bil ustanovitelj »Štajerca« šentlenartski Mravljak tudi klerikalec, ker je toliko izsrkal. Potem je tudi med ptujskimi kramarji in krčmarji (z žganjem) marsikateri klerikalec! — »Štajerc« se norčuje iz župana šoštanjskega ter mu pravi, da je »mesarski učenec.« Le počasi, ptujski kljukec. Tvoj krušni oče Ornig je župan v Ptuj, a on je takrat mesil testo in pekel zemlje, ko so se drugi šolali po srednjih

in visokih šolah. Zato le ponižen bodi! — Učitelj Ahitsch (izgovori Ahič) v Sp. Sv. Kungoti je izvedel, da je bilo v št. 23. »Našega doma« nekaj od Kungote, in zato si je prišel s tolmačem v našo tiskarno po isto številko. Sin slovenskega očeta si najme tolmača, kadar gre v slovensko trgovino!! Mislili smo, da bo Ahitsch kmalu odgovoril. Toda ne, on ljubi dolgo študiranje in odgovoril še je le zdaj v »Štajercu«, toda odgovor je tako plitev in neumen, da se niti nočemo z njim baviti! — V Rajhenburgu je nemara »Štajerc« izgubil večino naročnikov, ker se kar peni na ondodni — misijon. Ubogo siromače! — Iz Male nedelje nam poročajo: No »Štajerc«, kam pa greš tako naglo, da si že ves blaten. — Prosit grem k malonedeljskim naročnikom za uraub, ker bi se rad ob novem letu doma veselil. — A tako, za to greš tako naglo! »Štajerc« odide. Ko se potem zopet srečava, ga vprašam: No ali nisi dobil? Kaj si tak žalosten? O dobil, dobil, za zmiraj sem dobil! Rekli mi so, da ne smem več nazaj k Mali nedelji in da me je že vsak dokraja sit. Kar slišim od daleč pogovor. Pa kaj sem srečal? Veliko število »Našega Doma«. No, kam pa, prijatelji moji, je nagovorim. — K Mali nedelji, je bil odgovor. K Mali nedelji. — Zdravo, Zdravo, dolgo smo vas pričakovali, ostanite zmiraj pri nas, ker le vi nam delate kratek čas in od vas tudi zvemo veliko novega in poučljivega. Tako sem govoril jaz fant iz fare. — Narodni mladenič nam piše: Minola jesen je bila slaba, ker je skoraj zmiraj deževalo, in nobeden kmet ni dobil potrebne stelje za živino. Pa kaj mi je povedal moj prijatelj o tej nesreči. Ne žaluj, je rekel, ko pride novo leto, bo že boljše za kmeta in za našo steljo. Vprašam ga, kako je to mogoče? In on mi odgovori, ali še ne znaš, da bo sedaj »Štajerc« v večji obliki izhajal, da mi ga ne bodo mogli več otroci nositi iz pošte, ampak bom moral sam ponj hoditi. Če pa ne bom imel časa iti vsako drugo nedeljo, bom pa šel z navadnim vozom, katerega imam za listje ali za steljo, in bom že počasi zvozil. Torej kmetje, kateri imate malo stelje, le v Ptuj po »Štajerca«, tam se dobi po nizki ceni stelja. — Opomba uredništva: Vaš prijatelj je še tudi preveč verjel »Štajercu«, kajti po novem letu je ravno tako »velik«, kakor poprej, le svoje naročnike je narfarbal.

* * *

V Šmihelu pri Pliberku bo dne 18. jan. velika narodna veselica, kakor je razvideti tudi v inseratnem delu. Ob tej priliki se bo predstavil ondodnim volilcem njih deželni poslanec g. Grafenauer.

Goljufica. Predkratkim prišla je k gostiji Marjeti Mati v Čajni na Koroškem neka ženska, ki je dejala, da prihaja od njene hčere iz Smartna pri Beljaku, kateri je umrl njen štiriletni otrok Pavl; naj bi torej šla k pogrebu ali pa naj kaj pošlje. Mati je odgovorila, da nikakor ne more pustiti bolnega moža samega, in je prosila nepoznano žensko, da naj nekatere stvari nese hčeri, kar je seveda prav rada obljubila. Marjeta dala ji je obleke, kave, sladkorja v vrednosti 15 kron in še v gotovini 3 krone, z naročilom, da naj za ta znesek prinese zdravil za moža. Pa niti hči ni dobila stvari, niti lahkoverna Marjeta zdravil. Mali Pavlek pa je prav zdrav,

sploh ni bil kdaj bolan. Zvito žensko zasledujejo orožniki.

Libuče pri Pliberku. Iz mnogih krajev Štajerske si vrli »Naš Dom« že objavil dopise, ki so ti jih poslala navdušena slovenska dekleta. Le od nas koroških slovenskih deklet še menda nisi dobil nobenega dopisa. Žalibog, da je pri nas na Koroškem med slovenskimi dekleti vse zaspalo, a na Štajerskem se tudi narodna dekleta navdušeno javno potegujejo za blagor slovenskega naroda. Sicer pa moram pohvalno reči, da so nekateri mladeniči pri nas, ki se neustrašeno bojujejo za naš mili narod in njegove pravice! — Kaj pa me slovenska dekleta koroška? Ali še naj nadalje tako spimo v narodnem spanju? Nikakor ne! Drage slovenska dekleta koroška, zdramite se, delajmo povzgle naših slovenskih sester na Štajerskem! Sveta dolžnost je tudi nas deklet, kaj storiti za naš mili slovenski narod. — Posebno pa je pri nas na Koroškem treba tem večjega trdega dela, ker je pri nas po slovenskih krajih Koroške vse mračno od nemčurstva. In silovita liberalna nevihta nam z vso besnostjo grozi! Le če se krepko in ustrajno ustavimo temu tudi me slovenska dekleta in mladeniči, potem je upati, da bo pomagalo. Na noge torej, čvrsti mladeniči slovenski, stopite navdušeno v boj za naš premili slovenski narod. In me dekleta vam bomo neustrašeno na strani stala in vam pomagala se boriti proti našim zlobnim in nesramnim sovražnikom, ki nas hočejo oropati naših narodnih svetinj, svete vere in slovenske narodnosti. Če bomo se vstrajno in složno bojevali mi mladi, potem je upati, da bode v kratkem v tužnem Koroškem slovenskemu narodu posijalo lepše milejše solnce. — Naprej torej, na delo rodoljubno! Tudi nam koroškim dekletom in mladeničem naj bo naše narodno geslo: Z Bogom in Marijo za slovensko domovino! — Libuško dekle.

Št. Vid na Koroškem. Dragi »Naš Dom«, bodi od nas pozdravljen in zahajaj tudi zanaprej v naše kraje, nas kratkočasit in podučevat. Dne 26. grudnia 1902 na praznik sv. Štefana je obhajal naš župnik svoj god, domači pevci so mu zvečer izvrstno zapeli. — Božične praznike smo letos imeli prav krasne, toplo je bilo in brez snega. Naš novi gostilničar, ki še le par mesecev toči, je mislil narediti še lepše ter si je že kar v nedeljo na god nedolžnih otročičev napravil godbo s plesom ter mislil veliko izkupiti, češ, zdaj imajo posli denar. Pa hvala Bogu, naši ljudje niso bili plesa tako željni, kakor on denarja.

Področica. Dne 24. decembra l. l. dokončali so ravno prvi kilometer od predora. Vsled tega so vhod na sveti večer električno razsvetili in godba je igrala cesarsko pesem. Vrtanje tunela bodo sedaj pričeli z električnim strojem in tako se bo delo potem prav hitro nadaljevalo.

Št. Jakob v Rožu. Zendarske postaje, ki bi bila pri nas radi varnosti nujno potrebna, sicer ne dobimo, pač pa spremenijo podružnico v Področici v samostojno postajo.

Nov tamburaški zbor na Koroškem se je ustanovil v Šmihelu nad Pliberkom in nastopi javno še tekom tega meseca.

Nesreče v Sinčivasi. Pri nas se nesreče na kolodvoru vedno ponavljajo.

Vzrok: Premalo prostora. Zato naj se vendar že enkrat popravi prepotrebno; napravi naj se več tirov in naj se podaljšajo, potem ne bomo vedno slišali: večeraj zadela sta vlaka skup, danes je skočil voz iz tira itd. Pa pri južni železnici je menda vsaka opomba bob v steno!

Požari v Tinjah. Dne 22. decembra l. l. zjutraj je pogorel skedenj p. d. Striceja v Vabni vasi, občina Pokrče. Zažgal je menda nek delavec. Dan pozneje je pogorelo v Tinjah 5 poslopij. Ogenj je nastal v nekem dimniku.

Grabštanj. Brzojavno postajo napravili so pri nas, za kar moramo poštnemu vodstvu biti hvaležni. Je za tako velik kraj tudi nujna potreba!

Medgorje. Utopljenca, krog 35 let starega, našli so v Dravi. Ali je nesreča, ali samomor, se do sedaj ni moglo dognati.

* * *

Goske, ki ne plačajo užitnine. Tržaški kočijaž je peljal na deželo dve mestni gospodični. Zunaj se mu je ponudila lepa prilika, da je kupil dve goski, ki jih je spravil zadej pod sedežem. Na mitnici ga je ustavil finančni stražnik. »Imate kaj za obdačiti?« — »Da, zadej dve goski!« Finančni stražnik je pogledal na obe jezični gospodičini in se nasmejal: »Ti dve goski ne plačate nič!« — Kočijaž se je tudi smejal, pa zaradi onih dveh gosk spodaj.

Usodepolne sanje. Te dni se ga je neki R. v Poreču nalezel nekoliko preveč in v tem stanu šel je spat. Kar zaslišijo oni, ki so spali v sosedni sobi, krik: »Ogenj, ogenj, gori, gori!«. Ta krik izviral je iz sobe, v kateri je spal R. Naglo skočijo po koncu, ter hite v sobo, iz katere je bilo slišati kričanje. Pa glej! V sobi ni bilo ne ognja pa tudi R—a ne, a sobino okno je bilo odprto. Ko se približajo k oknu in pogledajo skoz vanje, zagledajo pod njim ležečega R—a, zavitega v odejo. Revez je tožil, da čuti bolečine po celem životu. Tekli so mu hitro na pomoč ter ga prinesli nazaj v spalnico, iz katere je skočil v sanjah skozi okno iz strahu pred ognjem.

Odkod je tobak? G. Fr. S. Gundrum je izdal pred kratkim obširno knjigo »Duhan«, v kateri razpravlja o tobaku. Med ljudskimi pravljicami o postanku tega zelišča navaja tudi sledečo arabsko pravljico. Zamišljen se je sprehajal nekoč prerok Mohamed. Kar zagleda pred seboj na tleh od mraza vso trdo kačo. Smilila se mu je žival, vzdignil jo je in grel na svojem telesu. Ko se je kača nekoliko oživila, reče: »Znaj, božji prerok, da te bom jaz zdaj ugriznila.« »A zakaj?« vpraša Mohamed. »Ker tvoj rod mojega preganja in ga hoče uničiti«, odgovori kača. »Pa kako moreš tako hitro pozabiti, da sem ti rešil življenje«, reče prerok. »Na svetu ni hvaležnosti«, odgovori kača. »Ko bi ti jaz zdaj prizanesla, bi me vendar ali ti ali kdo drugi tvojih soljudi umoril. Pri Allahu, Mohamed, jaz te ugriznem.« »Ako si se pri Allahu zaklela, me pa le ugrizni«, reče prerok in ji ponudi roko pred zobe. Kača ga ukolje. Mohamed pa hitro izsesa iz roke strup in ga pljune na tla. Na mestu pa, kamor je padel strup, je zraslo zelišče, katero združuje v sebi kačji strup in prerokovo usmiljenje.

Rodbinsko življenje pri divjakih. Kafri kupujejo svoje žene in vsak Kafr sme imeti toliko žen, kolikor se mu zljubi. Ženo si kupi za kravo. Dahomejci plačajo svoje žene s steklenicami ruma ali školjkami. Dahomejci in Kafri jako ljubijo svoje otroke. Fellah, egiptovski kmet, si tudi kupi ženo, a otroke, kadar je v stiski, ali odloži, ali proda, ali zameni za blago ali živino. Beduin si tudi mora kupiti svojo nevesto, toda nevesta se ne sili vsakogar vzeti. Kadar se Beduinu rodi fant, je vesel, jucka ter vabi sorodnike k pojedini, a kadar se mu rodi deklica, je žalosten, nikamor ne gre in se sramuje pred ljudmi. Pri Kirgizih stariši sami skrbe za zakonski stan svojih otrok. Samojeji imajo po dve ženi. V Avstraliji ima žena in hči jako težavno življenje. Sploh so žene pri divjih narodih sužnje. Edino Samojeec je pravičen do žene: pomaga ji pri delu, celo pri kuhanji in jo trpinči le takrat, če je povzročila njegovo ljubosumnost. Takrat jo biča in muči, dokler sirota ne umrje.

Moder svet. Oče: »Zapomni si, moj sin, da ne daj nikomur več žganja, če je zadosti pil!« — Sin: »In kako naj vem, če je zadosti pil?« — Oče: »Če nič več denarja nima!«

Tiskarn ne bo več? Posebna novica prihaja iz Amerike, da namreč ne bo treba tiskarn, ampak da se bodo po naj-novejši iznajdbi knjige in časniki razširjali s pomočjo fotografskih aparatov. To so Američani! Kaj?

Trebuha razparal si je kmet Pavel Macrador iz Vidma v Furlaniji, ker je bil prepričan, da ima hudiča v trebuhu. Če je hudiča potem iz trebuha spravil, se nam ne poroča.

Ljubezen otrok do starišev. Tukaj podajemo tri kitajske povesti, ki nam toliko lepo kažejo ljubezen kitajskih otrok do njih starišev. — I. Nekako pred 3000 leti je živel mož, ki so ga imenovali Loula. Ko mu je bilo 70 let, si je oblekel svojo pestro obleko ter se je igral in se vedel kakor otrok. Nekoč je nesel vrč z vodo in nalašč se je spodtaknil in padel. Zato se je razjokal ter hitel domov, da potolaži svoje sivolase stariše. Loula je tako delal, da njegovi stariši vsaj za nekaj časa pozabijo, kako so se postarali. — II. Nekoč je živel mož po imenu Han. Ko je bil majhen, je malo ubogal in mati ga je kaznovala z bambusovim trstom. Nekoč se je pa zjokal potem, ko je bil tepen. Njegova mati je bila jako iznenadjena ter je dejala: »Poprej sem te večkrat tepla in nikdar nisi jokal, zakaj pa danes jočeš?« — »Mamica«, je odgovoril, »prej me je bolelo, kadar si me tepla; toda zdaj, draga mati, zato jočem, ker nisi več dovolj močna, da bi me tako tepla, da bi me bolelo. — III. Li je jako spoštoval svojo mater. Ta je bila jako boječa in kadar je grmelo, se je vselej tresla. Ko pa je umrla, je Li pokopal svojo mater v gaju; in kadarkoli je nastala burja, je tekel h grobu, tam pokleknil ter s solzami v očeh klical: »Li je pri tebi, nič se ne boj burje, draga mamica.«

Novoizumljeni plug. Dr. Gatling, izumitelj neke vrste strelnega orožja, katero tudi njegovo ime nosi, poskušal je tudi z vspehom napraviti avtomobilni plug, kateri bode, kot Atlanta Journal poroča, radost poljedelcev. Nova izumitev izpodrinila je zopet v enem kraju konja. Eden

mož s takozvanim avtomobil - plugom zamore sam v enem dnevu toliko preorati, kot bi po starem načinu 15 mož in 30 konj storiti zamoglo. Za premikanje motorja vporabljal se bo gazolin. Stroj bode zadostno močan, da bo vlekel plug, ki bo rezal 12 palcev globoke brazde, z več rezili naenkrat. Z novoizumljenim plugom preorati bo mogel en mož po 30 do 35 oralov zemlje na dan.

Amerikanska kurja jajca. Iz Amerike se poroča: V Enfield Wash. zvalilo se je iz enega jajca dvoje piščet, katerih eno je belo in drugo črne barve. Piščeta oba živita in lepo raseta kot druga posamezna piščeta.

Sultan Bimbambum. Sanjalo se je sultanu Bimbambumu, da je izgubil vse zobovje. Takoj je poklical razlagovalca sanj in vprašal, kaj pomenjajo sanje. »Kolik nesreča!« zaklical je le-ta. — »Vsak zob pomenja izgubo jednega sorodnika!« — Kaj, pes, ti si upaš kaj takega mi povedati? Proč se poberi! Sto udarcev z bambusom naj bo tvoje plačilo.« — Kmalo potem je poklical drugega. Ta je zaklical: »Koliko sreča! Blagor ti! Vse svoje sorodnike preživiš!« Veselo se je namuzal sultan in rekel dobrovoljno: »Hvala ti prijatelj, idi k blagajniku, da ti izplača sto zlatov, zaslužil si jih.« — Ko so dvorjani opomnili razlagalca, češ, da je isto povedal, kar prvi, odgovoril jim je pomižikajoč: »Povedati se sme vse, samo kako se pove — to je druga stvar!«

Prvi brzojav. Po dolgih željah je konečno vendarle postal župan. Čudno, ravno one dni so odprli brzojavno postajo v njegovem kraju. Šel je torej brzojaviti okrajnemu glavarju veselo novico. Plačal je brzojav, a še je ostal na pošti. »Ali imate še kako željo? ga je vprašal poštar. »Da! da! lepo vas prosim, gospod poštar, pošljite tako brzojav naprej, da pride čist in snažen v roke gospodu glavarju!« — »Zakaj pa to govorite?« — »I... m... jaz sem čul, da niso drati na brzojavo popolnoma čisti, pa da gredo dostikrat tudi pod zemljo, in tako se lahko brzojav zablata in zamaže. In gospod glavar je tako natančen, pa bi me grdo gledal.«

Kaj se bo zgodilo l. 1903? Na Angleškem se sedaj povsod razpravlja prerokovanje neke spominske knjige za l. 1903. Angleži prerokovanjem te spominske knjige verujejo, češ, da jim je tudi bolezen kralja Edvarda naznanila poprej. Ta knjiga »Old Movre« prerokuje za začetek l. 1903: strah na Španskem, težke zmotnjave v orijentu, finančni polom v New Yorku. Meseca februarja bodo notranji nemiri v Avstriji, v Indiji in na Kitajskem, marec prinese diplomatske zadrege Angleški in še neki drugi vlasti, v aprilu se odkrijejo nove žile zlata in diamantov, koncem mes. aprila prorokuje strašno revolucijo v Carigradu, polom v Londonu, cestne nemire v Belgiji, veliko železniško nesrečo, pri kateri bode mrtev odlični cerkveni knez, meseca maja bo osrečila medicina svet z znanostjo, vsled česar bo posebno veselje v Windzorju. V mesecu juniju bo več nesreč na morju, julij bode odlično politiški, kakor tudi september. Važen dogodek doživi v mesecu juliju Holandska, važni politiški dogodki bodo v Londonu, v septembru pa bodo radi Gibraltarja politiški spori, nakar bo Angleška sklenila važno pogodbo. V oktobru se prične zopet serija železniških

nesreč. Žrtev železniške nesreče bo neki angleški minister. Meseca novembra stopi zopet v ospredje orient, v decembru pa bodo važni dogodki v Severni Ameriki.

Novoletna šala. Nekdo je 1. januarja naznanil v časopisu malega mesta, da bode jutri pokazal človeka, ki ima toliko oči, kot je dni v letu. Gledišče se je do zadnjega kotička napolnilo. Ko so odgrnili zastor, nastopil je naznanilec sam in rekel: Slavna gospoda, v meni vidite človeka s toliko očesi, kakor je dni v letu, kajti danes imamo drug dan v letu.

Prav je razumela! Na Tirolskem je meril inženir zemljo za novo železnico, in je pojasnjeval stari kmetici, da bo nova železnica šla ravno skozi njen skedenj. — »Torej skozi skedenj? Že prav«, pravi pravi kmetica, »ali to vam že danes povem, naj se vlak požuri vsak dan do 9. ure zvečer — po devetih je že pri nas skedenj vselej zaprt.«

Napad v Madridu. V soboto popoldne se je zgodil v Madridu napad, ki je izprva mej prebivalstvom povzročil veliko razburjenje, ker se je menilo, da je napad veljal kralju Alfonzu. Pozneje se je glasom uradnih poročil pokazalo, da temu ni bilo tako. Dogodek sam popisujejo tako-le: Španski kraljevi dvor, kralj, kraljica mati ter infantinja Tereza so se peljali, kakor običajno, k večerni pobožnosti in sicer tokrat v cerkev Buen Succeso, ker popravljajo cerkev Atocha. V trenutku, ko je kraljevi voz došel na orientski trg v bližino Pelayovega spomenika, je stopil nekdo iz množice ter enkrat ustrelil proti vozu višjega komornika vojvode Sotomayor. Zadel ni nikogar, vdrugič pa ni mogel ustreliti, ker ga je stražnik s sabljo udaril po roki in ranil. Kralju je občinstvo priredilo navdušene pozdrave. Dvorni voz se je le polagoma pomikal v kraljevo palačo. Napadalec je 34 letni, v juniju lanskega leta iz Meksike došli Feito, doma iz Posadosa v pokrajini Oviedo. Pri zaslišanju je napadalec izjavil, da ni nameraval usmrtiti katerega člana kraljeve rodbine, marveč le vojvodo Sotomayorja, ki je »vzrok vse njegove nesreče«. Vojvode pa tedaj niti ni bilo v vozu, marveč marki de la Mina. Vojvoda Sotomayor mu je baje obljubil neko službo na dvoru, a obljube ni izpolnil. Pri Feitu so našli recepte priporočenih pisem na razne vladarske dvore in vizitko nekega vladajočega kneza.

Pred sodiščem. Sodnik: »Ali priznate hudodelstvo?« — Zatoženec: »Kaj pa pomaga, če rečem, da ne... saj mi ne boste verjeli!«

Prevarjen.

Spisala Nemeč Trezika.

Na prijaznem griču je imel inženir gospod Pavel T. majhno hišico, zapuščino rajnih starišev. Iz spoštovanja in ljubezni hišice ni prodal, ampak si jo obdržal v blag spomin.

Radi svojega poklica je stanoval s svojo ženo Ano in hčerko Lenico v mestu in je obiskal svojo rojstno hišo le včasih po letu in kadar so mu razmere dopuščale. Mirno in srečno je živel v krogu svoje Ane in ljubke šestletne jedinice, tako, da niti sam ni vedel, kako hitro mu je minulo deset let njegovega zakonskega življenja.

Pa prehitro je prišlo drugače. Gospod Pavel je prevzel delo pri nekem velikan-

skem podjetju daleč proč v tujem kraju. Gospa Ana je bila že delj časa bolehnna in toraj mu nikakor ni kazalo, jemati ženo in otroka seboj. S solzami v očeh je prosila gospa svojega soproga, da jima je dovolil z Lenico preživeti ta čas v njegovi rojstni hiši. Gospod je dovolil in prekmalu je prišel trenutek, ko so morala ljubeča se srca ločiti, da se mogoče nikdar več ne vidijo.

Topli žarki poldanskega solnca so nekako leno padali na blede obraz gospe Ane, ki je sedela na leseni klopicici med košatim drevjem. Bila je jesen in zrelo sadje je pogostoma padalo krog nje, za katerim veselo skaklja brezskrbna Lenica. Skrbno materino oko je z dopadenjem počivalo na ljubem otroku, vendar je njen obraz zdaj pa zdaj preletel sled bojazni, kakor da bi dobra mati videla kako nesrečo, ki bi nju znala zadeti.

Nagloma pridirja Lenica k materi, se je oklene in kaže na moža, ki je korakal po poti na vkreber. Bil je poštni sel, ki je izročil gospej veliko pismo. Čudila se je neznanu pisavi in tuhtala, kdo bi jej neki pisal, ker to ni bila moževa pisava.

S tresočo roko odpre pismo in bere:

«Cenjena prijateljica!

Čudili se bode morda neznanu pisavi, vendar Vam moram to naznaniti, ker mi tako veleva vest: Vaš mož misli odpotovati z neko mlado mestjanko; vjel jo je čisto na limanice.

To Vam piše Vaš skrivni prijatelj.»

Nekaj časa je strmela v pisanje, potem pa se je omedlela zgrudila na klop. Lenica je klicala mamico z najslajšimi imeni, objemala in poljubljala jo, dokler ni prišla mati k zavesti. Ana globoko vzdihne: «Oh Pavel, to je toraj tvoja ljubezen!?» S težavo se je vzdignila in s trudom se je privlekla v hišo.

Pokleknila je pred podobo Križanega in tiho molila. Tudi mala Lenica, videvši mamico je pokleknila in molila v svoji nedolžnosti: «O ljubi Bog! ozdravi zopet ljubo mamico in daj nama zopet dobrega očeta.» Priproste otročje besede vzdramijo mater iz njene zamaknjenosti, da je vstala in otroka nežno poljubila.

Odzdaj naprej je hujsala čedalje bolj. Vidoma je slabela in to tem bolj, ker ni dobila od moža nikakega pisma, kar je še njeno nežno čut bolje vznemirilo. Kmalu so jo jele moči zapuščati in le s težavo se je toliko priplazila do ognjišča, da jima je pripravila živeža. Naposled je morala popolnoma leči v posteljo. Dobrosrčna žena jima je prišla zdaj pa zdaj opravila potrebno opravilo in postregla gospej. Ubogo dekletce pa je sedelo pri materi, ne en trenutek se ni genila od nje.

Nekega dne je pravila mati: «Če se ne motim, Lenica, bo jutri praznik in najin altarček, ki sve ga naredile Materi božji, je čisto brez kinča. Idi ljubo dete na vrt in poišči še vse zaostale rožice, da ž njimi okinčaš Marijino podobo.»

Z veseljem je dekletce odskakljalo na vrt in prineslo kmalu polne roke jesenskih cvetk. Položila jih je lepo na mizo in ž njimi lepo okrasila altarček. Ostala ji je še modra cvetlica, nekaj časa jo je ogledovala potem pa veselo vzkliknila: «Ah, to rožico pa naj Marija v rokah drži. Dobro, da sam jo utrgala; sirotica bi ob hudem mrazu ovenela.» Vtaknila je Mariji

cvetko v roko, potem pa vsa radostna skakljala po hiši. Kar se jej je oko ustavilo na obličju bolne matere. Obraz se ji zresni, šla je k materi, se je trdno oklenila in milo zaplakala. «Ah dobra mamica! Saj boste zopet zdravi in dobri atej bodo zopet prišli k nama. Saj jaz vsak dan molim pri Marijinem altarčku in prosim božjo Mater, da se naj usmili.»

Materi so zalile solze oči, tesno ji je bilo pri srcu, pogladi hčerko po nežnem čelu, rekoč: «Le pridna bodi Lenica in ne zabi Boga! On naji ne bode zavrgel. Saj še priprosti rožiči odvzame cvet, da se zamore spomladi tem lepše razcvesti. Upajve tudi medve, da se nama povrne srečni čas.»

Po noči se je čutila bolnica zelo slaba. S težavo se vzdigne in nasloni na poleg stoječo mizo. Vzame pero in papir v tresočo roko in začne pisati:

«Ljubi mož!

Ko boš bral to pismo, bodem jaz že jed črvov. Jaz vem, da Te bo našla hčerka; to mi pravi vest in da Ti bo izročila to pismo. Jaz Ti vse odpustim! — V duhu Te poljublja Tvoja umirajoča Ana.»

Pismo spravi skupaj in še pridene ono nesrečno prijateljevo pismo, ter vse skupaj zapečati. Naslov pa napiše: «Mojemu možu!»

Potem je zbudila hčerko, rekoč: »Ljuba Lenica, vzemi to pismo, izroči ga očetu, kedar ga najdeš! — Glej jaz grem k Bogu, grem tja, — tja. Z Bogom — Le-nica. — Bodi pri—dna, ne — za—bi Boga.« Roka ji omahne, globok vzdihljaj in matere ni več.

Otroku se čudno zdi, da je postala mati naenkrat tako mirna. Prime jo za roko, pa roka je ledena. Plače in kliče mamico kot revica najlepše zna, pa mama jej ne odgovori več.

«O ljuba mama! ali me nimaš nič več rada, saj bom pridna in te bom vse ubogala.« Pa vse zastonj; mamica le molči. Sedaj se obrne do podobe Matere božje in milo prosi: «O ljuba Mati božja, zbudi mi mamico! — Nimam očeta, nimam mamice, kam naj idem zdaj.» Naposled jo zaspanec premaga in oklenjena okrog materinega vratu zaspi.

Ko so drugi dan drvarji sli mimo hišice, so slišali obupno jokanje in klicanje male Lenice. Sli so gledat in našli otroka objemajočega mrtvo mater. Poznajoč hišne razmere so hitro obvestili gospoda župnika, da je vse potrebno ukrenil. Hotel je brzo-javiti gospodu Pavlu, a ker ni znal za naslov, je moral to opustiti.

Drugi dan denejo štirje možje gospo v krsto in le s težavo so ločili dobro dete od ljube matere, da so zamogli pokrov zadelati in odnesti drago truplo na njivo gospodovo.

Ko je mašnik pel tožni miserere in so devali mamico v jamo, je deklica milo prosila: «Kaj vam je storila moja mati, da mi jo hočete zagrebsti; saj mama ni mrtva in je tako dobra.» Vsi so odšli, le ubogo dete se je klečalo ob grobu, klicalo in zdihovalo. Čez dolgo se vzdigne in gre počasi proti domu. Vse je prazno, tako sama, pa tako mlada. Strah jo je postalo, zato je vzela pismo, ki jej ga je izročila mati in zapustila pusto hišico.

V mraku je prišla do lepe hiše z lepim gospodarskim poslopjem. Pri Korenu, tako so rekli posestniku, so ravno večerjali,

kar zaslišijo neko trkanje? Gospodinja je šla odpirat in našla našo revico vso premrzlo od hudega mraza. — Bila je pozna jesenska noč. — Pelje jo v hišo govoreč proti domačim: «Morda pa kako cigansko seme!» Ti ljudje so bili trdosrčni; vsi se zakrohočejo ob teh besedah. Mala nato ni porajtala, ampak je milo gledala na mizo, kjer so drugi večerjali. Revica že dva dni ni imela nič v ustih. Naposled ji gospodinja vendar prinese dva krompirja, rekoč: «Na, to ti bo menda dovolj.» Z veseljem je zaužila revica borno večerjo. Gospodinja jo je prišla za roko in jo gnala v kravji hlev spat. Strah je bilo revico in neprestano je klicala mater in očeta.

Koprivec jo je obdržal za pastarico. Ž njo enake starosti pa je bila tudi domača Tilka, ki pa je bila hudobna. Imela je Lenico zmiraj za ciganko. Ubožico je bolelo to očitiranje, a vendar je molčala. Rada je ubogala in delala kolikor je mogla.

Nekoč, ko jo je Tilka zopet zatožila pri svojem očetu, ki je svoji razvajeni hčeri preveč verjel, jo je ta nemilo pretepel, potem pa ji naložil težko delo, katerega pa sirotica ni mogla opraviti. Šla je iskat groba svoje matere, da je tam potožila gluhi gomili, ker je trdosrčni ljudje niso hoteli poslušati.

Ko je v mraku prišla k hiši, jo je trdosrčni gospodar pahnil iz hiše. Vsa obupana je šla revica zopet po cesti, ki je vodila na pokopališče. Vzela je pismo iz nedrij in ga od vseh strani ogledovala. Dala jej ga je mati, da ga naj izroči očetu. Ali kje je oče, da me je tako zapustil? —

Stisnila je pismo k sebi in šla k materi. Pokleknila je na grob in nemo zrla v temno noč. Burja je brila in našo sirotico je zeblo, da se je tresla kot šiba na vodi. Postala je trudna; pismo je tiščala k sebi, naslonila se na križ in zaspala, ter se nikdar več ni zbudila.

Drugo jutro je šel po pokopališču tuj gospod. Neznana skrb se mu je videla na obrazu; skrbno se je oziral na vse strani. Kar zagleda pri nekem križu sključeno osebo. Gre blizu in zagleda žalosten prizor. Mrtvo dete na grobu naslonjeno na križ, v naročju jej je ležalo pismo.

Gospod vzame pismo in bere naslov: «Mojemu možu!»

Strašne slutnje se ga polaste. Pogleda otroku v obraz — in grozno zakliče: «Oh Lenica, moja ljuba hčerka! kaj se je zgodilo, oh jaz siromak?» Odpre pismo, obledi, prebere tudi ono pridjano pismo in obupno zakliče: «O nesramni lažnik!» Mene je ogradil pred njoj, njo pa pred menoj, ali sem to zaslužil. Ruval si je lase iz glave, strašna bol se ga je polastila. Milo je klical: «O moja dobra Ana, o moje ljubo dete»; naenkrat pa se zgrudi na tla. Od nepričakovane nesreče in žalosti mu je počilo srce.

Ne dolgo potem so našli mrtvega gospoda Pavla in njegovo jedinico. Poleg nju je ležalo pismo.

Listnica upravnitva.

Cenjenim naročnikom naznanjamo, da ne moremo ugoditi njihovim željam z dopošiljavo poštnih čekov, ker istih nimamo. Tudi poštnih nakaznic ne pošiljamo. — Naročnike, ki nam pošiljajo naročnico, prosimo, naj zapišejo zraven, ali je dotičnik star ali nov naročnik, ter pri starem naročniku številko zavitka. S tem nam prihranijo veliko dela, s katerim smo tako preobloženi. — Uprava lista „Škrat“, Trst: Mi ne moremo Vašega lista anonisirati, dokler ga ne poznamo.

Vabilo na veselico

katero priredi

Ciril in Metodova podružnica v Šmihelu pri Pliberku

s sodelovanjem

pevskega in tamburaškega društva „Gorotan“

na 18. januarja 1903 ob 4. uri popoldne

v gostilni g. Šercerja v Šmihelu.

Pri tej veselici nastopi prvič domači tamburaški zbor; predstavljale se bodo igre: „Dr. Vsezna in njegov sluga Štipko Tiček“ ter „Zakleta soba v gostilni pri „Zlati goski““.

Vstopnina 15 kr., za sprednje sedeže 30 kr.

Čisti dobiček se bo porabil za poplačanje tamburic.

Ker pride tudi g. France Grafenauer ob tej priliki se svojim volilcem predstaviti, pričakujemo vsestransko obilne udeležbe.

➔ Posebna vabila se ne razpošiljajo. ➔ 1 1—1

Odlikovan z obiskom Nj. c. in kr. visokosti
nadvojvoda Evgena.

Josip Tručl

Največja zaloga biserov, zlatnine in srebrnine, bronca in optičnih rečij. — Velika zaloga cerkvenega orodja.

Priporočam se v izdelovanje svetilnikov, svetilk, svečnikov, monštranc, kelihov, ciborij, itd. ter v popraviljanje vseh cerkvenih in altarnih orodij.

Posebno priporočam: nove kelihe v ognju pozlačene ter s srebrom okrašene 500 do 600 g. težke od 50 gl. naprej; nove svečnike za oltarje okrogle, gladke, brušene, 60 cm. visoke po 4 gl. 50 kr.

Velika zaloga namiznega orodja.

Slavnim občinskim predstojništvom priporočam znamke za pse po zelo nizki ceni.

Priporočam se veleč. duhovnikom in cenj. p. n. občinstvu v obilna naročila ter zagotavljam, da se bodem trudil izgotoviti vsa cenj. naročila najtočnejše in po nizki ceni.

(20) 12—5

Josip Tručl

Maribor, Grajska ulica št. 6.

Vse po nizki ceni!

Za izdelke se jamči!

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Slovenci!

Spominjajte se ob vsaki priliki
družbe sv. Cirila in Metoda!

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Bolete

za stojino na živinskih sejmih
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru,
Tegethoff-ova ulica 21
priporoča svojo veliko in raznovrstno
zalogo manufakturnega blaga, platna
in sukna, posebno lepo izbirko sukna
za moške in ženske obleke po naj-
nižji ceni, ter odeje in perilo lastnega
18 26—18 izdelka.

Slovenska delavnica Konrad Skaza

St. Ulrich—Gröden Tirol

se priporoča 28 12—4

za izdelovanje vseh cerkvenih umet-
nih del n. p. svetnikov, križev, altar-
jev, prižnic, križevih potov itd.

Fotografije, načrti, spričevala na zahtevanje!

OO Važno! OO

Ceravno se je moka že pred enim mescem po-
dražila, zamorem še vendar prodajati vsled ugodnega
nakupa

najboljšo ogrsko pšenično moko 1 kg po
14 kr., ako se vzame cela vreča, pride 1 kg na
18¹/₂ kr.;

dobro in sladko moko za kruh 1 kg od 8 kr.
naprej; 26 10—6

dobro moko za svinje, 1 kg po 5 in 6 kr.;

kavo, jako lepo, nebarvano ¹/₄ kg 25 kr.;

petrolej 1 liter 16 kr., 5 litrov 75 kr.;

sladkor v gruči 1 kg 44 kr.;

milo „Schicht“ 1 komad 15 kr.;

sveče, 6 ali 8 v zavoju samo 88 kr.;

rozine, suhe jagode, cibebe, suhe slive in bruske,
zelo lepe in jako po ceni.

Drože (germ) eden zavitek samo 28 kr.

Prodajam tudi veliko bolj po ceni kakor drugod

piske in ponve iz pločevine.

V spomladi bodem prodajal popolnoma sveža

semena od svetovno znane trdke „Mautner“.

V obilna naročila se priporoča

J. Sirk prej Holasek v Mariboru.

Glavni trg — rotovž.

➔ Kupujem tudi fižol, orehe
in oves po najboljših cenah. ➔

Najboljše in najcenejše

URE

se dobe pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka
ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gl. 50 kr. naprej,

srebrne ure » 4 » — » »

ure budilnice » 1 » 50 » »

stenske ure » 2 » — » »

očala » — » 30 » »

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po to-
varniški ceni. 25 6—5

Moštne vage iz Klosterneuburga.

Razne

uradne pečate

KUVERTE

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru